

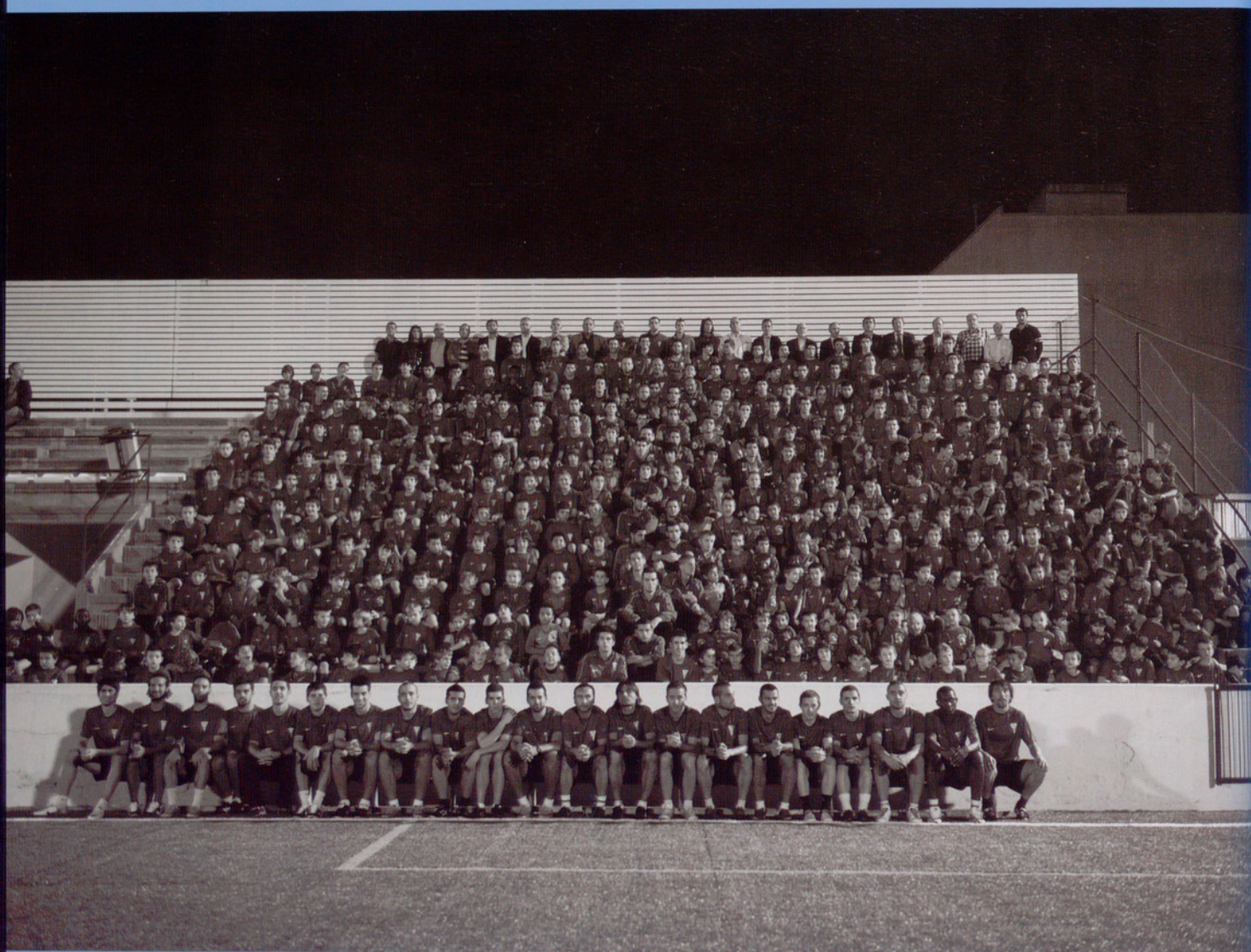

Foto: Toni Torrillas

Esport Club Granollers

| 25

El març de 1913 naixia el Granollers Foot-ball Club, embrió de l'actual Esport Club Granollers.
Foto: Joan Font / AMGr-Arxiu d'Imatges.

Medalla de la Ciutat a l'**Esport Club Granollers**
Granollers, 1913

Es distingeix l'Esport Club Granollers pels seus cent anys d'història, que es compleixen l'any que ve, en els quals entrenadors i directius han treballat per difondre el futbol a la ciutat a través de la formació esportiva i educativa de milers de joves jugadors, convertint el planter de l'entitat en el seu gran patrimoni, reconegut a la comarca i a Catalunya.

Es reconeix també el paper de l'Esport Club Granollers com a entitat promotora i acollidora d'altres esports que s'iniciaven a la ciutat com el bàsquet, l'atletisme i l'handbol en la modalitat a onze, donant-los l'impuls necessari per a la seva progressió posterior.

El 1932 s'inicia el bàsquet a Granollers com una secció del club de futbol.

El futbol, l'esport de masses per antonomàsia, no va trigar a arribar a Granollers. Va ser el març de 1913 quan naixia el Granollers Foot-ball Club, embrió de l'actual Esport Club Granollers, gràcies a l'entusiasme d'Agustí Torrellas, Salvador Mas i del que en seria el primer president, el metge granollerí Alfred Canal i Comas¹. Va ser el vintè club que es va fundar a Catalunya².

Les cròniques de l'època³ situen els salons del Casino de Granollers com a epicentre de l'inici d'aquest esport a la ciutat, la pràctica del qual va justificar Canal com a bona per al desenvolupament físic. Les primeres samarretes que es van comprar van ser blanques per al primer equip, i barrades en blau i rosa, per al segon.

L'era d'en Baster i l'era d'en Pedro⁴ van ser els primers terrenys improvisats de joc, que comptaven amb un àrbitre escollit per torns entre els jugadors mateixos. Ben aviat es va buscar un espai amb millors condicions i aquest va ser el camp del Gas, situat al costat nord de la fàbrica del gas, al peu del terraplè de la via del tren, a l'est de l'actual avinguda de Sant Esteve. Aquest camp es va inaugurar oficialment el 4 de setembre de 1913, en un partit entre el tercer equip del Barcelona i el Gimnàstic, també de Barcelona⁵. Aquest èxit va comportar que en el Granollers es formés un tercer equip i un d'infantil.

1 Metge, periodista, historiador, ciutadà actiu.

2 El mateix any que ho van fer el Caldes de Montbui, el Sant Celoni, el Castellbisbal i el Palau Solità i Plegamans. Font: Federació Catalana de Futbol

3 *La Opinión*, 09/03/1913. Pàgina 3

4 Era d'en Baster i Era d'en Pedro. Espais per batre cereals o llegums avui desapareguts. L'era d'en Baster estava situada al nord-est de l'actual plaça de la Font Verda. Contenia una edificació allargassada i tancada enrajolada amb cairons. L'era d'en Pedro era un espai enclotat situat a la cantonada que dona al sud a la carretera de Caldes i a l'est al Camí Vell de Canovelles, amb la casa de can Pedro a l'oest.

5 *La Opinión*, 14/09/1913. Pàgina 2

Equip del CD Granollers on militava Isidre Rovira, primer internacional granollerí. Anys quaranta.

Sota el mandat de Bonaventura Garrell, el *Granollers Sport Club*⁶ entra a formar part de la Federació Catalana de Clubs de Futbol i, d'aquesta manera, el primer equip pot participar en el Campionat de Catalunya i deixa el Campionat del Vallès, on havia jugat fins aleshores.

Com que l'afició pel futbol anava arrelant a Granollers, el 2 de setembre de 1922, en plena Festa Major, es va inaugurar el camp del carrer de Girona⁷, que incloïa a banda del terreny de joc, vestidors, lavabos i dutxes, un espai per a la secretaria del club i un quiosc de begudes. Els equips convidats van estar a l'alçada de l'esdeveniment: el primer equip del Barcelona, amb Alcántara, Samitier, etc. i el Martinenc, fet que va motivar que es congreguessin molts aficionats. El primer gol en el camp nou el va marcar el granollerí Joaquim Martí.

Durant una bona colla d'anys el camp del carrer de Girona, gràcies a la bona voluntat de les diferents juntes del Granollers, va ser molt més que un camp de futbol. A falta d'instal·lacions esportives més adequades va acollir el naixement, els entrenaments i les competicions de bàsquet, atletisme i handbol a onze. En el cas del bàsquet es crea com una secció de l'Sport Club el 1932, primer en categoria femenina i després en masculina, i es manté així fins al 1958 ja com a Club Bàsquet Granollers. La secció d'atletisme de l'Agrupació Excursionista de Granollers, també creada els anys trenta, fa servir el camp de futbol per a les seves competicions fins que anys després és substituït per les pistes de cendra. L'handbol a onze, sorgit el 1944 en el si del Frente de Juventudes, també juga al camp del carrer de Girona fins que s'imposa la modalitat a set, a finals de la dècada dels cinquanta.

Amb l'ascens a Primera Categoria Catalana el 1933, després de derrotar l'Iluro de Mataró, el Granollers va haver de dotar el terreny de joc amb l'herba reglamentària. En cap cas s'ha d'entendre com la gespa que veiem en els camps de futbol d'avui en dia; era bàsicament gram que creixia lliurement i per clapes.

⁶ Segon nom que adopta el club.

⁷ *La Gralla* 10/09/1922. Pàgina 11

Un dels equips juvenils històrics del club. Van ser campions de Catalunya la temporada 1962-63.

La majoria dels jugadors que van jugar en el Granollers en els seus inicis procedien de les anomenades penyes, grups d'amics que s'ajuntaven per practicar el futbol. Ràpids, Ferro, Harmonia, Sastre, Servós o Manolassos eren alguns dels seus ocurrents noms. La penya Manolassos es va generar en el si del Bar Manolo, taverna situada a la cantonada del carrer de Sant Roc amb la plaça de Can Sínia (avui Maluquer i Salvador), que va esdevenir una mena de local social del club, punt de reunió de seguidors i jugadors. No cal dir que el futbol tenia aleshores molt de romàntic: es jugava per afició i per defensar uns colors, s'entrenava dissabte a la tarda després de treballar, sense tàctiques ni concentracions i, al principi, ni tan sols entrenador.

La Guerra Civil també va passar factura al Granollers. Els nous governants obliguen a castellanitzar el nom, Club Deportivo Granollers, i a baixar de categoria el primer equip, de Segona a Tercera Divisió. Paral·lelament, diversos jugadors comencen a destacar en el club, fet que motiva que marxin a equips més poderosos com el Barça i l'Espanyol. Aquests van ser el casos d'Isidre Rovira, primer internacional granollerí amb la selecció espanyola; Pep Canal, Josep Ricard, Josep Serratusell...

Els anys quaranta discorren amb les bones notícies de la consecució del campionat de Catalunya de Primera Regional davant el Figueres per 1-2, i del Torneig de la Federació Catalana davant del primer equip del Barcelona, per 3-4. Més tard, la temporada 1947-48, es perd la categoria i es baixa a Primera Regional. Pujar a Tercera Divisió va ser l'objectiu que va assolir, l'any 1956, un dels presidents més destacats del club, Josep, *Pitu*, Boix i Mogas, que n'agafa les regnes en aquell crític moment, quan semblava que el club podria desaparèixer perquè ningú volia fer-se'n càrrec, circumstància que malauradament es repetirà en més d'una ocasió en el futur. El 1959 inicia la singladura l'Agrupació de Veterans de Granollers. El febrer de 1962, encara amb Boix de president, s'inaugura la nova il·luminació i vestidors del camp.

Sota la presidència de Josep Camp i Puigdomènech (1962-66) es dedica una atenció prefe-

Equip de l'Esport Club Granollers dels anys vuitanta on destaquen Enric Moret i Joan Vilà. Foto: Esteve Gironella.

rent a la formació de jugadors, un tret identitari del club que durant anys ha potenciat els equips de futbol base i els ha situat entre els millors de Catalunya.

Un dels èxits més destacats es produeix la temporada 1962-63, quan l'equip juvenil que entrena Gabriel Bultó es proclama campió de Catalunya derrotant el Barça per 2-1 i arribant a semifinals del Campionat d'Espanya, on el Real Madrid elimina el Granollers per 3-2. Formava part d'aquell juvenil Miguel Ángel Ochoa, que després d'arribar al primer equip, va ser traspassat al RCD Español, va ser olímpic a Mèxic 1968 i internacional absolut amb la selecció espanyola; Fernando Ortuño, que va jugar, entre d'altres, al Sabadell i al Real Madrid; i Rodri, Garcia Pey i Barnils, que també van fitxar pel RCD Español.

En aquella època l'Agrupación Deportiva Camp, coneguda popularment com la Penya Camp, era filial del CD Granollers i li subministrava els seus millors jugadors.

35

La temporada 1966-1967, el primer equip conquereix el Trofeu General Moscardó, el que avui podria ser la Copa Catalunya, guanyant el Sant Andreu per 3-1. La temporada següent es baixa de Tercera a Regional Preferent. Ja el 1970, amb Rossend Puig i Garriga com a president, el club signa un conveni amb el Barça, que durant anys solia visitar el camp del carrer de Girona coincidint amb la Festa Major, i s'estrenen relacions amb els altres clubs de la comarca. Paral·lelament el club estrena local social en l'actual Casal de l'Esport.

La dècada dels setanta i vuitanta el primer equip de l'Esport Club puja i baixa de categoria diverses vegades. El primer intent de pujar a Tercera es produeix la temporada 1973-74, però es perd la promoció davant el Caudal de Mieres per un sol gol. La temporada 1975-76 es baixa fins a Primera Regional i l'any 1977 es torna a Preferent, sis jornades abans d'acabar la lliga. No serà fins a la temporada 1982-83 que el Granollers retornarà a la Tercera Divisió, sent president Miquel Donnay.

La celebració de l'ascens a Tercera Divisió en el camp del Sants. Temporada 2001-2002.

Donnay catalanitzarà el nom del club, encarregarà el disseny d'un nou escut i d'un himne, i contractarà un nou espònsor. En aquella època s'enderroca l'antiga grada sol de bancs de pedra i se'n construeix una de nova amb capacitat per a unes 300 persones, amb seients de plàstic i els colors del club, i es disposen els nous vestidors a sota d'aquesta graderia. Esportivament, l'era Donnay és de les millors que es recorden al Municipal del carrer Girona, on l'equip aconsegueix jornada rere jornada omplir el camp a vessar. Jugadors destacats com Enric Moret o Joan Vilà passen per les files de l'equip.

En la temporada 1987-88 el protagonisme va ser per als equips del planter, que van fer una excel·lent campanya. Destaca el juvenil A, entrenat per Lluís Barbosa, que va pujar a la Lliga Nacional després de quedar campió de Catalunya Preferent. En aquell conjunt jugaven Toni Jiménez, després porter de l'Espanyol, i Sergi Barjuan, futur lateral blaugrana. Aquell mateix juvenil va guanyar el I Torneig Internacional Juvenil Fabra, derrotant l'Stuttgart per 4-2, i va ser també Campió de Catalunya Juvenil, davant el Nàstic de Tarragona. Per contra, el primer equip va baixar a Preferent, després que els jugadors es van plantar i es van negar a disputar un partit a Olot.

La temporada 1988-89 l'Esport Club Granollers celebra el 75è aniversari amb Francesc Melenchón com a president i també patrocinador. De nou l'ascens del primer equip està en l'horitzó, però qui finalment puja a Divisió d'Honor és l'equip juvenil. En aquella època comença a despuntar Gerard López, una jove perla del planter granollerí, fill i germà d'una nissaga de jugadors formats a l'entitat.

L'anhelat ascens a Tercera es produeix, davant la UD Rubí, la temporada 1990-1991 quan Joan Isern n'era l'entrenador. Amb Melenchón primer i després amb José Antonio Aguilar, el club signa un acord de col·laboració esportiu i econòmic amb el RCD Espanyol. El club blanc-i-blau tindria preferència sobre els jugadors de futbol base granollerins a canvi d'una aportació econòmica important. Lluís Codina va ser un dels jugadors que en aquella etapa va marxar a l'Espanyol.

El 2004 l'Esport Club Granollers va perdre la possibilitat de pujar a Segona B davant del Mar Menor.
Foto: Anna Padros / El 9 Nou.

La temporada 1992-93 l'Esport Club es va classificar per disputar la Copa del Rei. En la primera ronda va guanyar el Mollerussa, però en la segona van ser eliminats pel Manlleu de Segona B.

Jesús Martos agafarà el relleu de José Antonio Aguilar com a president. El club va trampejant com pot la situació econòmica ja que els ingressos per publicitat, subvencions i carnets de socis no són els previstos i aquest fet genera maldecaps, alhora que en els darrers anys es troba a faltar l'escalf d'un públic que es va fent gran i que no es renova amb gent jove. Paral·lelament, l'acord que abans tenia l'Esport Club Granollers amb l'Espanyol ara es té amb el FC Barcelona i el terreny de joc deixa de ser de sauló i passa a incorporar gespa artificial. Martos va marxar de president mantenint el club a Tercera Divisió i el futbol base en les màximes categories.

Un dels fets més rellevants dels darrers anys va ser l'opció que va tenir el primer equip de jugar per primera vegada el *play-off* per pujar a Segona Divisió B. Va ser la temporada 2003-2004, amb Ramon Mayo a la banqueta, quan els granollerins van ser eliminats per l'AD Mar Menor. Poc després van arribar temps convulsos i el juny de 2006, després d'una mala temporada del primer equip, el Granollers baixa a Primera Divisió Catalana. L'equip no es refà i baixa de nou a la Preferent Territorial, l'actual Segona Divisió Catalana, la categoria més baixa en la qual ha militat. Per sort, la temporada 2011-2012 torna a Primera Catalana, on l'equip es manté actualment en les primeres posicions. Des de finals de la temporada 2009-2010 l'empresari Xavier Abolfafio es fa càrrec de la presidència, des de la qual ha contribuït a sanejar econòmicament el club. Durant el seu mandat se celebraran els actes per commemorar els cent anys del club. Un segle durant el qual s'han format milers de jugadors, centenars d'entrenadors han aportat els seus coneixements i més de trenta juntes directives han treballat perquè l'Esport Club continuï sent referent a la comarca i a Catalunya.